

Poštovana gospođo Lukić, Ivane, Katarina, obitelji Lukić, gospođe, gospodo, prijatelji!

Neočekivano, nesretno, prebrzo, otišao je naš prijatelj i kolega prof. dr. sc. Nikola Lukić. Pedagog i znanstvenik, šumarski stručnjak, dendrometar, biometričar, entuzijast i nadasve uzoriti suprug i otac. Zaprepašteni i zatečeni, nismo još svijesni da smo zauvijek izgubili znanstvenika u naponu životne i intelektualne snage. Za njim ostaju njegovi radovi i njegova djelatnost, ali ostaje i praznina nenapisanih radova i neizvršenih djelatnosti koje smo od njega očekivali.

Rođen je 2. prosinca 1948. godine u Osijeku. Osnovnu školu završio je u Osijeku, a gimnaziju u Zagrebu. Diplomirao je 1975. godine na Šumarskom odsjeku Šumarskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Kratko vrijeme radio je kao taksator u Sekciji uređivanja šuma u tadašnjem Šumskom gospodarstvu Sisak. Od 01. listopada 1977. godine zaposlio se na Šumarskom fakultetu u svojstvu asistenta za predmet Dendrometrija s biometrikom. Magistrirao je 1983. godine. Doktorirao je 1990. godine s radom "Utjecaj strukturnih promjena jednodobnih bukovih sastojina na visinski i debljinski prirast". 1991. godine izabran je za docenta, a za izvanrednog profesora 1993. Obnašao je funkciju predstojnika Katedre za dendrometriju i poslije predstojnik Zavoda za uređivanje šuma, te prodekana Šumarskog odsjeka. Obnašao je funkcije zamjenika i upravitelja NPŠO Duboka. Član je Akademije šumarskih znanosti, član je Hrvatskog šumarskog društva, Hrvatskog biometrijskog društva i Hrvatskog ekološkog društva. Objavio je oko 70 znanstvenih i isto tako stručnih radova. Uz to sudjelovao je na niz međunarodnih i domaćih savjetovanja.

Iz ovoga se vidi da je bio svestran i pun energije i njegov odlazak ćemo sigurno osjetiti.

Kao pripadnik treće generacije profesora iz znanstvenog područja uređivanja šuma savjesno i stručno nosio je nasljeđe visokog rejtinga znanstvene i stručne djelatnosti predhodnika, velikana naše struke: Partaša, Nenadića, Levakovića, Klepca, Pranjićeve i Meštrovića, a posebno Levakovića, Emrovića i Pranjićeve. Nastavno se posvetio razvoju kadrova u tom području, te je odgojio niz mladih, izvanredno perspektivnih kadrova, kojima će kao i cijeloj šumarskoj struci sigurno nedostajati. Pogotovo njegove međuljudske, organizacijske i znanstvene značajke. Ovom tužnom prigodom moram istaknuti da nas je napustio uzoran suprug i otac koji je svoju sveukupnu aktivnost usmjerio i podredio dobrobiti i uspjehu obitelji koja mu je bila središte življenja. Ta dimenzija njegova života bila je izrazito naglašena, ali ju je skromno i sebično zadržavao za sebe. Posebno želim istaknuti da je osnova njegovog življenja bila odgajanje stručnjaka visokih etničkih vrednota i da je nadasve cijenio čovijeka i ljubav u najširem smislu riječi kao osnovne vrednote, uz primjenu općih i specifično šumarstvu stručnih načela u životu i radu.

Sigurno je da smo izgubili prijatelja koji je njegovao visoke kulturološke, civilizacijske i etičke norme. Izgubili smo intelektualca u punom smislu riječi u naponu snage.

U ime djelatnika i studenaa Šumarskog fakulteta, Šumarskog instituta, Akademije šumarskih znanosti i Hrvatskog šumarskog društva i svih prijatelja i suradnika obitelji izražavam iskrenu sućut.

Hvala ti Nikola za sve! Neka ti je laka hrvatska zemlja! Počivao u miru Božjem!